

ловѣческия си образъ. Да! Три поклона на изтокъ и щомъ изрека думата „Мутаборъ“ — и азъ съмъ си пакъ халифъ, а ти — великъ везиръ. Само, пази Боже да се не засмѣемъ, иначе — ние сме изгубени.

Докато халифътъ говорѣше така, другиятъ щръкъ почна да се спуска къмъ земята. Халифътъ бързо извади табакерката, взе въ прѣсти малко отъ прашеца, смръкна отъ него, и слѣдъ това веднага прѣдаде табакерката на великия везиръ. Той го послѣдва и двамата сетнѣ извикаха: „Мутаборъ!“

Въ единъ мигъ краката имъ се свиха и станаха дълги и тънки, като тѣзи на щъркелитѣ. Вмѣсто ржцѣ, внезапно имъ изникнаха крилѣ; шията имъ се протегна, брадитѣ имъ съвсѣмъ изчезнаха, а тѣлото имъ се покри съ мекка перушина.

— „Колко хубавъ клонъ имашъ, везире! — рече халифътъ, като се посъвзе, слѣдъ минутно удивление. Кълна се въ брадата на пророка, че не съмъ виждалъ другъ подобенъ.“

— Господарътъ е крайно милостивъ къмъ мене, отвърна великиятъ везиръ, като се поклони низко. — Ала ще се осмѣля да забѣлѣжа, че и ваша свѣтлостъ изглежда, тѣй да се каже, много по-хубавъ като щръкъ, нежели като халифъ. Ами дали не е вече врѣме да се присѣдинимъ къмъ нашитѣ приятели, за да ги чуемъ какво приказватъ и да се убѣдимъ, че ние, дѣйствително можемъ да ги разбираме.

Прѣзъ това врѣме вториятъ щръкъ се бѣ спусналъ на земята. Той се поотърси, оправи си перата съ клюна и трѣгна къмъ приятеля си. Халифътъ и великиятъ везиръ побързаха

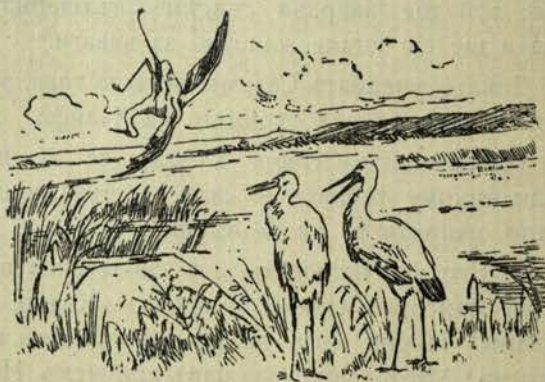
да се приближатъ къмъ тѣхъ. За свое очудване, тѣ чуха слѣдния разговоръ.

— Добро утро, Дългоножке! Рано е още, а ти си вече на ливадата.

— Здравей, любезна Кречеталке! Дойдохъ тука да закуся. Искашъ ли и ти кжсче отъ гущеръ, или жаба?

— Благодаря ти, но менъ като че ли никакъ не ми се яде. Азъ долетѣхъ съ съвсѣмъ

друга цѣль: понеже днесъ трѣбва да играя прѣдъ гоститѣ на баща ми, то иска ми се да се поупражня въ танца малко по-нашироко.